"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲ ଯେ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ସର୍ମପଣ ହୋଇଯିବୁ, ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି - ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମନେ ପକାଇ ଦେବା ପାଇଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ବିଶେଷତା କାରଣରୁ କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ?

ଉତ୍ତର:- ଦେବତାମାନଙ୍କର ବିଶେଷତା ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ କେବେ ବି କାହାକୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ନା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି, ନା କାହାର ଚିତ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଏପରି ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ, ଯାହାଦ୍□ାରା ଆଉ ସ୍ମରଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ... ତେବେ ରୁହାନୀ ଆତ୍ମା ତ' କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରୁହ ଅଥବା ଆତ୍ମା - ଏକା କଥା । ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ କେବେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର କଳ୍ପର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସେ । ଏପରି ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ - ସାରା କଳ୍ପରେ ସଂଗମଯୁଗ ବ୍ୟତୀତ ବାବା ସ୍□ୟଂ କେବେ ଆସନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ଭକ୍ତି ଶେଷ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବାବା ପୁନଃ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ କଷ୍ଟକର ବୋଧହୁଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଧାରଣ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ହେଲେ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଶିକ୍ଷକ ୧୨ ମାସ ପଢାଇଲା ପରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ପୁଣି ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଏହି ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟହ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି କାହାର ଧାରଣା ହେଉଛି କେହି ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା କେବେହେଲେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସେ । କଳ୍ପ ଶେଷରେ ପୁଣି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଥରେ ମାତ୍ର ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି । ତୁମେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଅନ୍ୟ କେହି ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ତୁମେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝୁଛ । ଜାଣିଛ ଯେ - କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଏହି ସଂଗମରେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିଲେ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ପାର୍ଟ ରହିଛି, ଏହିସବୁ ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି, ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଭାରତରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ରହିଛନ୍ତି ଦେବତା ଏବଂ କ୍ଷତ୍ରିୟ । କ୍ଷତ୍ରିୟ କାହାକୁ କରାଯାଉନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ କଳା କମ୍ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁହାଯାଏ । ଦେବତାରୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ତଃ ହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତ ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ହେଉଛନ୍ତି । ତିନୋଟିଯାକ ଧର୍ମ ଏକା ବାବା ହିଁ ଏବେ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ବାବା ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ପୁନର୍ବାର ଆସନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଆସେ ହିଁ ନାହିଁ, ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ତୁମକୁ ମୁଁ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛି - ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା । ମୁଁ ତ ପରମଧାମରୁ ଆସୁଛି । ଆଚ୍ଛା, ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି? ବ୍ରହ୍ମା ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି, ମୁଁ ନେଉ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ସରସ୍□ତୀ ଯିଏକି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଇମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମ ଅନ୍ତେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ରୂପେ ଅଭିହିତ କରୁଛି । ଏହାଙ୍କ ନାମ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ରଖୁଛି । ଏହା ତାଙ୍କର ନିଜସ୍□ ନାମ ନୁହେଁ । ପିଲାର ଜନ୍ମ ହେଲେ ଷଠି ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, ଏହାଙ୍କର ଜନ୍ମପତ୍ରୀ (ଜାତକ) ନାମ ତ ଲେଖରାଜ ଥିଲା । ତାହା ତ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଥିଲା । ଏବେ ନାମ ବଦଳିଲା ଯେହେତୁ ସଂଗମରେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କଲେ । ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଏହାଙ୍କ ନାମ ବଦଳୁଛି । ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ଚାଲିଗଲା ପରେ ହିଁ ତାଙ୍କ ନାମ ବଦଳିଥାଏ । ଇଏ ତ ଘରେ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି, କାହିଁକି ନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦରକାର ନା । ତୁମକୁ ଆପଣାର କରି ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର କରାଯାଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ତୁମେ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ଅଟ । ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । କିପରି ପବିତ୍ର ହେବ? ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଜଣେ ହେଲେ ବି ପୂଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥାନ୍ତି

କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ପବିତ୍ର ହୋଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପୂଜ୍ୟ ସେ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ କାହାକୁ ବି ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ବ୍ରହ୍ମ ତତ୍ତ୍□କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାକୁ ବି ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତାହା ତ ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ମଧ୍ୟ ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇ ନିଜର ଶାରୀରିକ ନାମରେ ଅଭିନୟ କରିଥାନ୍ତି । ନାମ ବିନା ତ ଅଭିନେତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କେଉଁଠି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ନାମ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବ । ନାମ ବିନା ଅଭିନୟ କିପରି କରିବ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି - ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ନିଜର କରିବୁ ନାହିଁ । ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବୁ, ଏକଥା ଆତ୍ମା କହୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯିଏ ବି ଦେହଧାରୀ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ନାମ ରହିଛି, ତାଙ୍କୁ ଆମେ ପୂଜା କରିବୁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଆସିବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । କେବେ ଆସିବେ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଅନେକ ଦେହଧାରୀ, ନାମଧାରୀଙ୍କର ପୂଜା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପର ଭକ୍ତି ପୂରା ହେଲେ ବାବା ଆସନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କି ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର କହି ଆସିଛ - ଆମେ ତୁମ ବିନା କାହାକୁ ବି ମନେ ପକାଇବୁ ନାହିଁ । ନିଜ ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ତ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କିପରି ମନେ ପକାଇବେ । ଏବେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ଭକ୍ତି ନଥାଏ । ସେଠାରେ ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇ ନଥାଅ । ନା ବାବାଙ୍କୁ ନା କୌଣସି ଚିତ୍ରକୁ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତେ ତୁମେ ନିକଟତର ହେବ, କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ଚାଲିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ, ନୂଆ ଘରେ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ ପୁଣି ୨୫ ପ୍ରତିଶତ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲେ ଯେପରି ସ୍□ର୍ଗକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଗାୟନ କରୁଥିଲ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବୁ, ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବୁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛ ନା । ଆତ୍ମା କହୁଛି ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ । ଆତ୍ମା ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦରକାର । ଆତ୍ମାକୁ ସ୍ଥୂଳତଃ ଧ୍ୟାନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ଏପରି ଭାବି ମନେ ପକାଇବା ମେହନତ ଅଟେ । କେହି ଆତ୍ମାକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଶୁଣାଯାଏ ଯେ ସେ ହଜାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ତେଜୋମୟ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି କାହାକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୁଏ ତେବେ କହିଥାନ୍ତି ବହୁତ ତେଜୋମୟ ରୂପ ଥିଲା କାହିଁକି ନା ତାହା ହିଁ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ନବଧା ଭକ୍ତି କରିବେ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିବେ । ନଚେତ୍ ବିଶ୍□ାସ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିନାହଁ, ତେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କିପରି ଦେଖିବ । ଆତ୍ମାକୁ କିପରି ଦେଖିପାରିବ ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ତ ଶରୀରର ଚିତ୍ର ଅଛି, ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ, ବହୁତ ଛୋଟ, ତାକୁ କିପରି ଦେଖିବ । ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍□ାରା ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ଅବ୍ୟକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟୁ । ମୋ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକୁ ମୋତେ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତାହାକୁ ପାଳନ କରିବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ, ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ଦିବ୍ୟ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ଦେବତାମାନେ ନିଜେ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ କେବେ କାହାକୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଦ୍□ିମୁକୁଟଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେମାନେ କେବେ କାହାର ପୂଜା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଲେ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାକୁ ପୂଜିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ବାକି ହଁ ପରସ୍ପରକୁ ସମ୍ମାନ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବେ । ଏଭଳି ନମସ୍କାର କରିବା, ଏହାକୁ ସମ୍ମାନ କୁହାଯାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମନ ଭିତରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ମାନ ତ' ଦେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଯେପରି ପ୍ରେସିଡେଣ୍ଟଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀ । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ନମସ୍କାର କରିବେ କି? ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ, ଏଥିରେ କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇଛ । ଶରୀରର ନାମକୁ ମନେ ରଖିଦେଇଛ । କର୍ମ ତ ନିଶ୍ଚୟ ନାମ ଦ୍□ାରା ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବିନା ନାମରେ କାହାକୁ ଡାକିବ କିପରି । ଯଦିଓ ତୁମେ ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇ ଅଭିନୟ କରୁଥାଅ ପଛେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭକ୍ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାସ୍ ଯେଉଁ ଆଡେ ଦେଖୁଛି - କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ । ମୁଁ ବି କୃଷ୍ଣ, ତୁମେ ବି କୃଷ୍ଣ । ଆରେ ତୁମର ନାମ ଅଲଗା, ତାଙ୍କର ନାମ ଅଲଗା... ସମସ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ କ'ଣ କୃଷ୍ଣ ହୋଇପାରିବ, ଯାହା ଆସୁଛି ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସବୁ ଚିତ୍ରକୁ ଭୁଲି ଏକା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଚିତ୍ର ଗୁଡିକୁ ତୁମେ ପତିତ-ପାବନ କହୁ ନାହଁ, ହନୁମାନ ଆଦି କ'ଣ ପତିତ-ପାବନ କି । ଅନେକ ଗୁଡିଏ ଚିତ୍ର ରହିଛି, କେହି ବି ପତିତ-ପାବନ ନୁହଁନ୍ତି । କୌଣସି ବି ଦେବୀ ହୁଅନ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କର ଶରୀର ଅଛି ତାଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ୬-୮ ଭୂଜାଧାରୀ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ସବୁ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ । ଇଏ କିଏ, ତାହା ତ' ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏମାନେ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମର ରୂପ ତ ସାଧାରଣ ହିଁ ଅଟେ । ଏହି ଶରୀର ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମର ଚିତ୍ର ଆଦି ରହିବ । ଏସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଦେବୀ । ନାମ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ ହୋଇଥାଏ - ସୀତା ଦେବୀ, ଅମୁକ

ଦେବୀ । ରାମ ଦେବତା କହିବେ ନାହିଁ । ଅମୁକ ଦେବୀ ଅଥବା ଶ୍ରୀମତୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କର । ଏପରି କହୁ ନାହଁ କି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତିଆରି କର । ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବାବା କରୁଛନ୍ତି । ନରରୁ ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ସେ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ପତିତ-ପାବନ ନିରାକାରଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି । ଆଉ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣାଇଲାବାଲା ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ତ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବାବା ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣାଇ ଅମର କର, ନରରୁ ନାରାୟଣ କର । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ଆସି ପବିତ୍ର କର । ବାବା ହିଁ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣାଇ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛ । ଆଉ କେହି ଏକଥା ଜାଣିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଯଦିଓ ତୁମ ଘରେ ମିତ୍ର, ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ଭାଇ ଇତ୍ୟାଦି ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଯେଉଁ ସବୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ସେହି ଆଧାରରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳଣିକୁ ରୟାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୀୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରସ୍ପରକୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସମ୍ମାନ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିରସ ବାତାବରଣ ଭିତରେ ଖୁସିର ଝଲକ ଅନୁଭବ କରାଉଥିବା ସଦା ଖୁସିବାସିଆ ଭବ ।

ଏଭରହ୍ୟାପୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବାର ବରଦାନ ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଅଟେ, ସେମାନେ ଦୁଃଖର ଢେଉ ଉତ୍ପନ୍ନ କରୁଥିବା ବାତାବରଣରେ, ନିରସ ବାତାବରଣରେ, ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଉଥିବା ବାତାବରଣରେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବେ ଏବଂ ନିଜର ଖୁସିର ଝଲକ ଦ୍□ାରା ଦୁଃଖ ଏବଂ ଉଦାସୀର ବାତାବରଣକୁ ଏଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବେ ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ଧକାରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଥାଏ । ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଆଲୋକ ସୃଷ୍ଟି କରିବା, ଅଶାନ୍ତି ଭିତରେ ଶାନ୍ତିର ଅନୁଭୂତି କରାଇବା, ନିରସ ବାତାବରଣ ଭିତରେ ଖୁସିର ଝଲକ ଆଣିବା - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏଭରହ୍ୟାପୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଏହିଭଳି ସେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଅଶରୀରୀ ତାକୁ କୁହାଯିବ ଯାହାକୁ ଶରୀରର କୌଣସି ବି ଆକର୍ଷଣ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁ ନ ଥିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏବେ ସମ୍ପନ୍ନ ବା କର୍ମାତୀତ ହେବାର ତୀବ୍ର ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକଟ କର ।

କର୍ମାତୀତର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କର୍ମଠାରୁ ଅତୀତ ହୋଇଯାଅ । କର୍ମଠାରୁ ନିଆରା ହେବା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଠାରୁ ନିଆରା - ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ କର୍ମାତୀତ । ତେବେ କର୍ମଯୋଗର ସ୍ଥିତି କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ଏହି କର୍ମଯୋଗୀ ସ୍ଥିତି କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ଏହି କର୍ମଯୋଗୀ ସ୍ଥିତି ଅତି ପ୍ୟାରୀ ଏବଂ ଅତି ନ୍ୟାରୀ ସ୍ଥିତି ଅଟେ, ଏଥିରେ ଯେତେ ବି ବଡ ମେହନତ ବାଲା କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି ତାହା ଏଭଳି ଲାଗିବ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନାହୁଁ, ଖେଳ ଖେଳୁଛୁ ।